

познаемъ какви сме, за да са поисправимъ,
 което е най нѣждно и най мѣчно въ сички-
 тѣ добродѣтели, сирѣчь: да познае чело-
 вѣкъ себе си. Но ниі акò ны прикори нѣкой
 чи не сме оучени, сладостноу си въщава-
 мы: Нека сме живи, та нека не сме оучени.
 Но щò рече Діогенъ на Оногòва, който дѣ-
 маше: Не мòга да са науча Філосо-
 фіа; „Человѣче! (рече) ами защò живѣешь,
 „ кога не са грижешь да живѣешь доврѣ.“
 И не токму Діогенъ, но и самъ Христòсъ,
 когато нѣкой си му рече. Господи, по-
 велими прѣжде ити, и погребсти от-
 ца моего, онъ му въща: **ВСТАВИ**
МЕРТВЫХЪ ПОГРЕБСТИ СВОА МЕРТВЕЦЫ.
 (1) Това слово церковнитѣ толковницы раз-
 личну го толкуватъ, но твѣрдѣ прилича
 и за насъ да са дѣма: защò като сме вста-
 ли безъ оученіе, нѣто на другитѣ Изыцы
 исторіитѣ можемъ да прочетемъ, та да ра-
 звѣдемъ какви чловѣцы е имало на свѣ-
 тѣтъ,

(1) Мат.ѡ: гл: ѱ. ст: ка. и кв.